

[Hans Rasmussen.]

nogle få dage kommer vi til at stå over for landbrugets interesser, som også skal tilgodeses. Så kan det være, at det ærede medlem vil se lidt anderledes på den løsning, der skal tilvejebringes for landbrugets vedkommende, end på disse forslag.

Jeg mener stadig, at jernindustriens bevægelige lønsystem hænger sammen med produktivitetstigning, og hvis vi ikke havde taget hensyn hertil, havde vi ikke været i stand til at konkurrere med udlandet og heller ikke i stand til at opbygge en jernindustri af det format, som vi har her i landet, hvor der jo i og for sig ikke er naturlig grobund for at opbygge en jernindustri.

Det ærede medlems spørgsmål om, hvorvidt skibsværftsarbejderne i den nuværende situation ville være villige til at gå ned i løn, kan jeg ikke uden videre svare på. Det ærede medlem tog i alt fald ikke udbyttet med, så det var en noget ensidig betragtning. Nu har det jo ligget sådan for skibsværftsarbejdernes vedkommende, at når vi har været ude i dårlige konjunkturer, har skibsværfterne måttet se på priserne for skibe, og det er ikke ukendt, at man har måttet give et afslag for at få en ordre. Om noget sådant ligger for, ved jeg ikke, men kan vi få ordrer til skibsværfterne, så lad os bare se på det.

Med hensyn til voldgiften henviste det ærede medlem til bankfunktionærene. Det er nu ikke noget særlig godt eksempel, for det viste sig jo, at den pågældende voldgift måtte arbejde i 3 måneder for at klare et ganske konkret spørgsmål om nogle få bankfunktionærers lønninger. Hvorledes skulle en voldgift kunne klare hele det store arbejdsmarked, først lønningerne og så alle de indviklede overenskomstproblemer, som findes herindenfor? En sådan voldgiftsret måtte simpelt hen give op, og spørgsmålet måtte løses af parterne selv eller ved det skub, parterne — som i dette tilfælde — får fra statsmagtens side.

Jeg finder heller ikke, vi er i stand til at ændre vore overenskomsters indhold. Det har aldrig været meningen, at man fra lovgivningsmagtens side skulle gribe ind. Jeg kan henvise til lockoutloven af 1933, som fuldstændig for 1 år frem i tiden forbød lockout og strejke, men man ændrede ikke i overenskomsternes og lønsystemets struk-

tur. Derfor er man heller ikke i stand til at ændre dette, og jeg tror også, det ville være en uhyre fejltagelse, hvis man gjorde noget sådant.

Ja, jeg kan så også sige, at jeg i og for sig er meget skuffet over det ærede medlem hr. Poul Møller som oppositionspolitiker, for vi havde ventet, at det ærede medlem blev en politiker af format. Der har jo tidligere i familien været én, og der har også tidligere blandt oppositionens medlemmer været politikere af virkelig stort format, som man kunne leve op til. Man kan jo ikke ensidigt sige, at det er regeringen og regeringspartierne, der er skyld i det hele, mens oppositionen er fejlfri. Det er et spørgsmål om villighed og indstilling, hvordan man anskuer problemerne fra forskellig side, og det ærede medlem skulle alligevel prøve at leve op hertil. Jeg tror, at vi så kunne få et frugtbart samarbejde i det høje ting — et frugtbart samarbejde, for jeg ved, at det ærede medlem, navnlig når det drejer sig om industriens vækst, erhvervslivets vækst, ser på det på en god måde. Jeg har også mange gange beundret de taler, som det ærede medlem har holdt her fra denne talerstol, selv om vi ikke altid er enige i deres indhold.

Over for det ærede medlem hr. Weikop kunne jeg jo sige en del, men det vil jeg nu lade være, for jeg har hørt det ærede medlem så mange gange her i salen, og jeg har opfattet, at det ærede medlem er en hel handelsministeræder, mere eller mindre med rette.

Over for det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som kom med en masse kritiserende betragtninger, der meget stærkt nærmede sig det kværunderende, skal jeg sige, at det lå jo ikke sådan, at det var statsministeren, der begyndte at gribe ind i forhandlingerne mellem Arbejdsgiverforeningen og Landsorganisationen og dermed standsede det hele. Nej, forhandlingerne på arbejdsmarkedet var jo standset ved den beslutning, som var taget af Dansk Arbejdsgiverforening om, at man ikke ønskede at være med på anden måde, end at man forlængede overenskomsterne uændret. Derfor skal det ærede medlem ikke udtrykke nogen forundring over, at statsministeren greb ind, for selv fagbevægelsen havde udtrykkelig ønsket, at vi fik en helhedsløsning, hvor alle